

Sygn. akt III KK 232/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)

SSN Józef Dołhy (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puzkarski

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie **I. C.**

ukaranego z art. 92 § 1 kw

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 kpk,

w dniu 8 sierpnia 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść obwinionego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt V Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 5 lipca 2012 r., sygn. akt IX W [...];

- 1. uchyla zaskarżony wyrok oraz utrzymany nim w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 5 lipca 2012 r., i na
podstawie art. 5 § 1 pkt 9 kpw umarza postępowanie w sprawie,**
- 2. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z dnia 5 lipca 2012 r., uznał I. C. za winnego tego, że w dniu 1 lipca 2012 r., o godzinie 17⁰⁰ w P., na ulicy P., kierując pojazdem V. o numerze rejestracyjnym [...], naruszył przepisy ruchu drogowego nie stosując się do znaku drogowego B – 2 „zakaz wjazdu”, tj. wykroczenia z art. 92 § 1 k.w., i za to wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 zł.

Od tego wyroku apelację wniósł obwiniony, podnosząc zarzut wykroczenia przez Straż Miejską poza zakres ustawowych uprawnień, skutkiem czego wyrok skazujący zapadł w sytuacji braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Pisemne motywy wyroku nie zostały sporządzone.

Od powyższego wyroku kasację na korzyść obwinionego I. C. wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich. Skarżący wyrokowi temu zarzucił: rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa procesowego, to jest art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.k., polegające na nienależytym rozważeniu przez Sąd II instancji zarzutów sformułowanych w apelacji obwinionego, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku skazującego obwinionego za wykroczenie z art. 92 § 1 k.w., pomimo istnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela, co stanowi bezwzględną przyczyną odwoławczą wskazaną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji i umorzenie postępowania, na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 k.p.w.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna. Ma racje skarżący, że Sąd Okręgowy w G. dopuścił się rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. (w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.). Mimo, że pisemne motywy wyroku sądu odwoławczego nie zostały sporządzone, to nie ulega wątpliwości, że sąd ten nie rozważył wszystkich zarzutów i wniosków apelacji obwinionego, skutkiem czego w sposób bezkrytyczny zaakceptował oczywiście niesłuszne stanowisko sądu I instancji.

Kwestię organów uprawnionych do wnoszenia i popierania wniosków o ukaranie w sprawach o wykroczenia reguluje art. 17 k.p.w., którego § 3 wskazuje na uprawnienia straży gminnych (miejskich) w tym zakresie, ale jedynie wówczas,

gdy w zakresie swojego działania ujawniły wykroczenie. Zgodnie z treścią rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 listopada 2003 r., w sprawie wykroczeń, za które strażnicy straży gminnych są uprawnieni do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego (Dz. U. z 2003r., Nr 208, poz. 2026 z późn. zm.) strażnicy są uprawnieni do nakładania grzywien w drodze mandatu za wykroczenia określone w: art. 84, art. 85 § 1, art. 89, art. 98, art. 99 § 1, art. 100, art. 101, art. 102 k.w., a ponadto – w zakresie upoważnienia do kontroli ruchu drogowego uzyskanego lub utrzymanego w mocy na podstawie przepisów wykonawczych wydanych zgodnie z dyspozycją art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 z późn. zm.) – za wykroczenia określone w art. 88, art. 90 art. 91, art. 92, art. 94, art. 95, art. 96 § 1 pkt 2 oraz art. 97 k.w.

Przepisy powyższe wskazują wprowadzić na uprawnienia straży miejskiej w zakresie ścigania wykroczeń określonych w art. 92 § 1 k.w., rzecz jednak w tym, iż uprawnienie to ograniczone jest ustawowo do niektórych zachowań (ograniczenie przedmiotowe). Mianowicie, zgodnie z art 129b ust. 2 pkt 1 lit. a, b ustawy – Prawo o ruchu drogowym, strażnicy mogą kontrolować kierującego pojazdem tylko wówczas, gdy nie stosuje się on do zakazu ruchu w obu kierunkach, określonego odpowiednim znakiem drogowym (B – 1) lub narusza przepisy ruchu drogowego w przypadku ujawnienia i zarejestrowania czynu przy użyciu urządzenia rejestrującego.

W świetle powyższego Straż Miejska nie była uprawniona do kontroli kierującego pojazdem I. C., który nie zastosował się do zakazu ruchu w jednym kierunku, określonego znakiem zakazu wjazdu (znak B – 2).

Wydane przez Komendanta Powiatowego Policji w P. upoważnienie do wykonywania przez konkretnych strażników miejskich kontroli ruchu drogowego, nie mogło, wbrew stanowisku sądów obu instancji, uprawniać Straży Miejskiej do szerszego zakresu kontroli, niż wynika to z ustawy – Prawo o ruchu drogowym. Autor kasacji trafnie wywodzi, że wnosząc do sądu wniosek o ukaranie I. C. Straż Miejska w P. wykroczyła poza zakres swoich ustawowych uprawnień, skutkiem czego wyrok w sprawie zapadł w sytuacji braku skargi upoważnionego oskarżyciela. Oczywiście jest zatem, że w sprawie zaistniało uchybienie stanowiące

bezwzględna przyczynę odwoławczą określoną w art. 104 § 1 pkt. 7 k.p.w., albowiem w sprawie zachodziła negatywna przesłanka procesowa określona w art. 5 § 1 pkt 9 k.p.w. w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok oraz utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W., i na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 k.p.w. umorzył postępowanie.

aw